

پیام شش
مسیح به عنوان آن که دارای تمامی اقتدار
در آسمان و بر زمین است

خواندن متون مقدس: متی ۷: ۲۹؛ ۲۱: ۲۴؛
لوقا ۵: ۲۴؛ رومیان ۹: ۲۱-۲۲؛ عبرانیان ۱۳: ۱۷

۱. ما باید تعریفی از «قدرت [اقتدار]» داشته باشیم – متی ۷: ۲۹:

- آ. بهترین تعریف اقتدار «قدرت یا حق دستور دادن، تصمیم گرفتن، و اجرای اطاعت است، که اغلب از یک موقعیت قدرت یا تخصص ناشی می‌شود.»
ب. در کتاب مقدس، اقتدار، «حق اخلاقی جهت به تمرین گذاشتن قدرت است، که در نهایت از خدا ناشی شده و از او سرچشمه می‌گیرد.»

۲. خدا والاترین اقتدار است؛ او دارای تمامی اقتدار است – رومیان ۹: ۲۱-۲۲:

آ. اقتدار خدا نمایانگر خود خداست؛ قدرت خدا فقط نمایانگر کارهای خداست – متی ۲۱: ۲۴؛ لوقا ۵: ۲۴.

- ب. اقتدار خدا، در واقع خود خداست؛ اقتدار از وجود خود خدا ناشی می‌شود – مکاشفه ۲۲: ۱.
پ. تمامی اقتدار – روحانی، جایگاهی، و حکومتی – از خدا ناشی می‌شود – ۲ قرننیا ۱۰: ۸؛ ۱۳: ۱۰؛ یوحنا ۱۹: ۱۰-۱۱؛ پیدایش ۹: ۶.

ت. وقتی اقتدار خدا را لمس می‌کنیم، خود خدا را لمس می‌کنیم – اشعیا ۶: ۵-۱:

۱. ملاقات با اقتدار خدا، ملاقات با خداست – عاموس ۴: ۱۲.
۲. رنجاندن اقتدار خدا همان رنجاندن خود خداست.
ث. در رابطه ما با خدا، هیچ چیز مهم‌تر از لمس اقتدار نیست – اعمال ۹: ۵؛ متی ۱۱: ۲۵.
ج. شناختن اقتدار، یک مکاشفه درونی است تا یک تعلیم بیرونی – اعمال ۲۲: ۶-۱۶.
چ. فقط خدا اقتدار مستقیم انسان است؛ تمامی اقتدارات دیگر، اقتدارات غیرمستقیم هستند – اقتدارات واگذار شده، اقتدارات نایب، که توسط خدا مقرر شده است – دانیال ۴: ۳۲، ۳۷-۳۴.
۱. فقط وقتی اقتدار خدا را ملاقات می‌کنیم می‌توانیم تسلیم اقتدارات واگذار شده‌ای شویم که خدا مقرر می‌کند – متی ۲۸: ۱۸؛ عبرانیان ۱۳: ۱۷؛ ۱ پطرس ۵: ۵.
۲. خدا مستلزم می‌کند که ما نه تنها به او، بلکه به همه اقتدارات واگذار شده نیز تسلیم باشیم – رومیان ۱۳: ۱-۷؛ ۲ قرننیا ۱۰: ۸؛ ۱۳: ۱۰؛ عبرانیان ۱۳: ۱۷.
۳. کسانی که تسلیم اقتدار غیرمستقیم خدا نمی‌شوند، نمی‌توانند تسلیم اقتدار مستقیم خدا شوند.
۴. خدا می‌خواهد که ما تسلیم اقتدار غیرمستقیم – اقتدارات واگذار شده – شویم تا بتوانیم تأمین روحانی دریافت کنیم.

ح. ما همه باید اقتدار را ملاقات کنیم، توسط خدا محدود شویم، و توسط اقتدار واگذار شده او رهبری شویم – اشعیا ۳۷: ۱۶؛ فیلیپیان ۲: ۱۲؛ عبرانیان ۱۳: ۱۷.

۳. و اصل بزرگ در عالم هست – اقتدار خدا و طغیان شیطان؛ ستیز منحصر به فرد بین خدا و شیطان مربوط به اقتدار است – اعمال ۲۶: ۱۸؛ کولسیان ۱: ۱۳:

آ. طغیان، انکار اقتدار خدا و رد حکمرانی خداست:

۱. شیطان، در ابتدا فرشته‌ای مقرب بود که توسط خدا آفریده شد، ولی به خاطر غرورش خود را رفعت داد، حاکمیت خدا را نقض کرد، علیه خدا طغیان کرد، مخالف خدا شد و پادشاهی خود را برقرار کرد – اشعیا ۱۴: ۱۲-۱۴؛ حزقیال ۲۸: ۲-۱۹؛ متی ۱۲: ۲۶.
۲. وقتی انسان گناه کرد، علیه خدا طغیان کرده، اقتدار خدا را انکار کرد و حکومت خدا را رد

نمود. در بابل، انسان‌ها دسته جمعی علیه خدا طغیان کردند تا اقتدار خدا را از زمین محو کنند - پیدایش ۳: ۱-۶؛ ۱۱: ۱-۹.

ب. اگرچه شیطان علیه اقتدار خدا طغیان کرد و اگرچه انسان با طغیان علیه او، اقتدار او را نقض می‌کند، خدا اجازه نخواهد داد که این طغیان ادامه یابد؛ او پادشاهی خود را بر روی زمین برقرار خواهد کرد - مکاشفه ۱۱: ۱۵.

پ. مرکز مشاجره در عالم مربوط به این است که چه کسی اقتدار دارد - ۴: ۲-۳: ۱. ما باید با این ادعا که اقتدار از آن خداست، با شیطان مجاهده کنیم - اعمال ۱۷: ۲۴، ۳۰. ۲. ما باید خود را برای تسلیم شدن به اقتدار خدا و حمایت از اقتدار خدا مصمم کنیم - متی ۱۱: ۲۵.

ت. گناه طغیان، جدی‌تر از هر نوع گناه دیگری است - ۱ سموئیل ۱۵: ۲۳.

۴. شخصی که نماینده خدا با اقتدار است (یک نایب اقتدار) باید دارای صلاحیت‌های زیر باشد:

- آ. او باید تسلیم اقتدار باشد - متی ۸: ۸-۹.
- ب. او باید دریابد که در خودش هیچ اقتداری ندارد - ۲۸: ۱۸؛ ۲ قرنطیان ۱۰: ۸؛ ۱۳: ۱۰.
- پ. او باید اراده خدا را بشناسد - افسسیان ۱: ۹؛ ۵: ۱۷.
- ت. او باید کسی باشد که خود را انکار می‌کند - متی ۱۶: ۲۴.
- ث. او باید با خداوند یک باشد و در مشارکت دائمی و صمیمی با خداوند زندگی کند - ۱ قرنطیان ۶: ۱۷؛ ۹: ۱؛ ۱ یوحنا ۱: ۳.
- ج. او نباید باطنی باشد و نباید طبق احساسات خود عمل کند - ۲ قرنطیان ۳: ۵.
- چ. او باید در رسیدگی به دیگران مهربان و فیاض باشد - لوقا ۶: ۳۵؛ ر.ک. رومیان ۵: ۱۵-۱۶؛ ۱ قرنطیان ۲: ۱۲.
- ح. او باید شخصی در رستخیز بوده، در حیات رستخیز مسیح زندگی کند - ۲ قرنطیان ۱: ۹؛ ۴: ۱۴.
- خ. او باید در برابر خدا جایگاهی افتاده داشته باشد - اعداد ۱۴: ۵؛ ۱۶: ۳-۴، ۲۲، ۴۵؛ متی ۱۱: ۲۹؛ رومیان ۱۲: ۱۶؛ لوقا ۱۴: ۷-۱۱؛ ۱ پطرس ۵: ۵-۶.
- د. او باید بتواند متحمل رنجش‌ها باشد - خروج ۱۶: ۷؛ اعداد ۱۴: ۲، ۵، ۹، ۲۷؛ متی ۶: ۱۴-۱۵؛ ۱ قرنطیان ۴: ۶-۱۳.
- ذ. او باید از ناتوانی و نامناسب بودن خود آگاهی داشته باشد - خروج ۳: ۱۱؛ ۴: ۶-۷، ۱۰؛ ۲ قرنطیان ۵: ۳؛ ۱ قرنطیان ۱۵: ۱۰.
- ر. او باید کسی باشد که به طور شایسته خدا را نمایندگی کند - اعداد ۲۰: ۲-۱۳؛ ۲ قرنطیان ۵: ۱۸، ۲۰؛ افسسیان ۶: ۲۰.

۵. مهمترین دعا و روحانی‌ترین دعا، دعای اقتدار است - متی ۱۸: ۱۸؛ مرقس ۱۱: ۲۰-۲۴:

- آ. دعای اقتدار، فرمانی بر اساس اقتدار است - اشعیا ۴۵: ۱۱؛ مرقس ۱۱: ۲۰-۲۴: ۱. دعای اقتدار، دعایی امرکننده است - اشعیا ۴۵: ۱۱.
۲. اگر بخواهیم دعاهایی وزین و ارزشمند در برابر خدا داشته باشیم، باید بتوانیم مقداری فرامین مقتدرانه در برابر خدا بیان کنیم - مرقس ۱۱: ۲۳.
- ب. دعای اقتدار دو جنبه دارد - بستن و گشودن - متی ۱۸: ۱۸: ۱. دعا‌های معمولی، دعاهایی هستند که از خدا می‌خواهند ببندد و بگشاید. ۲. دعا‌های با اقتدار، دعاهایی هستند که ما با به تمرین گذاشتن اقتدار، می‌بندیم و می‌گشاییم.
- پ. دعا کردن با اقتدار، دعای مرقس ۱۱: ۲۰-۲۴ است - دعایی که نه خطاب به خدا، بلکه خطاب «بدین کوه» است - آ. ۲۳: ۱. دعایی با اقتدار، از خدا نمی‌خواهد کاری انجام دهد؛ بلکه اقتدار خدا را به تمرین می‌گذارد و این اقتدار را برای رسیدگی به مشکلات و چیزهایی که باید برداشته شوند، به کار می‌گیرد - آ. ۲۳.

۲. دعایی با اقتدار، مستقیماً از خدا نمی‌خواهد؛ بلکه با اعمال مستقیم اقتدار خدا، به مشکلات رسیدگی می‌کند - خروج ۱۴: ۱۵-۲۷.
۳. مهمترین کار غلبه کنندگان، آوردن اقتدار تخت [سلطنت] به زمین است؛ اگر می‌خواهیم یک غلبه کننده باشیم، باید یاد بگیریم که با اقتدار دعا کنیم و به کوه سخن گوئیم - مکاشفه ۱۱: ۱۵؛ ۱۲: ۱۰.
- ت. وقتی کلیسا با اقتدار دعا می‌کند، بر هاویه حکمرانی می‌کند - متی ۱۶: ۱۸:
 ۱. کلیسا اقتدار دارد که بر هر چیز شیطانی حکمرانی کند.
 ۲. کلیسا باید تمام فعالیت‌های ارواح شریر را به وسیله دعا مهار کند و باید از طریق دعا تمرین تسلط نماید - لوقا ۱۰: ۱۷-۱۹؛ متی ۱۸: ۱۸.
- ث. اگر بخواهیم دعای اقتدار داشته باشیم، اول باید خودمان تسلیم اقتدار خدا شویم. اگر تسلیم اقتدار خدا مربوط به جایگاه خدا نشویم و در زندگی روزانه و در تمام امور عملی خود تسلیم اقتدار او نشویم، نمی‌توانیم با اقتدار دعا کنیم - اشعیا ۴۵: ۱۱؛ ۱ پطرس ۵: ۶؛ مکاشفه ۲۲: ۱.
- ج. دعای اقتدار، آسمان را نقطه شروع و زمین را مقصد خود قرار می‌دهد - غزل غزلها ۴: ۸؛ ۶: ۱۰؛ افسسیان ۱: ۲۲-۲۳؛ ۲: ۶؛ ۶: ۱۸:
 ۱. دعایی با اقتدار، از آسمان به زمین خوانده می‌شود؛ آن از یک جایگاه آسمانی آغاز شده و از آسمان به زمین پایین می‌رود - ۲: ۶.
 ۲. دعا کردن به سمت پایین، ایستادن در جایگاهی که مسیح در جایهای آسمانی به ما داده، امر کردن با اقتدار به شیطان و رد کردن تمام کارهای او، و اعلام کردن با اقتدار که تمام فرامین خدا باید انجام شود، است - متی ۹: ۱۰-۹.
- چ. جایگاه دعا، صعود است و اقتدار دعا نیز صعود است؛ همه دعاها در صعود، دعاها با اقتدار هستند - افسسیان ۲: ۶؛ ۱: ۲۲-۲۳:
 ۱. دعای اقتدار، دعای کسی است که می‌تواند با ایستادن در جایگاه صعود، فرامین را صادر کند - اشعیا ۴۵: ۱۱.
 ۲. اگر در جایگاه صعود باشیم، دعای ما برابر با مدیریت خدا خواهد بود؛ این اجرای فرامین او خواهد بود - مکاشفه ۸: ۳-۵.
- ح. وقتی به نقطه‌ای می‌رسیم که جایگاه و اقتدار آسمانی داریم و بدین ترتیب می‌توانیم دعاها با اقتدار بیان کنیم، بر تخت هستیم و با خداوند سلطنت می‌کنیم - افسسیان ۲: ۵-۶؛ مکاشفه ۳: ۲۱؛ ر.ک. حزقیال ۱: ۲۶:
 ۱. در این زمان، دعای ما نه تنها یک دعای مقتدرانه، بلکه یک دعای سلطنت کننده نیز هست، و دعای ما به مدیریت خدا، اجرای حکمرانی خدا، تبدیل می‌شود - رومیان ۵: ۱۷، ۲۱؛ متی ۱۸: ۱۸؛ مکاشفه ۸: ۳-۵.
 ۲. اگر مایل به یادگیری باشیم، به جایی خواهیم رسید که می‌توانیم چنین دعاها را برای برآورده شدن مقصود جاودان خدا بیان کنیم - افسسیان ۱: ۱۰-۱۱؛ ۳: ۱۱-۹.